

[Sæderup.]

i fondens midler. Det oprindelige forslagsbestemmelse om rigsdagsrepræsentation i bestyrelsen er altså udgået, hvorimod man har beholdt den bestemmelse, at undervisningsministeren — der står ganske vist ministeriet, men det må vel være ministeren, der menes — bemyndiges til at udvide bestyrelsen med indtil 5 medlemmer, såfremt forholdene måtte gøre det ønskeligt. Det vil efter min mening i høj grad være ønskeligt at optage repræsentanter for de unge selv, der søger uddannelse, hvad den højtærede minister jo også har erklæret sig indforstået med. Men også det er et spørgsmål, som kan drøftes i udvalget, navnlig med hensyn til hvornår en sådan optagelse vil kunne ske.

Det var oprindelig under overvejelse at udskyde uddelingen af fondens midler endnu nogen tid. Under forhandlingernes gang er det dog vist gået op for alle, at sagen hæster. Vanskelighederne er så store, at yderligere udsættelse ikke kan tolereres; det er nu, der skal handles. Erkendelsen af dette fremgår af den ændring, der er foretaget i § 5, og hvorefter undervisningsministerens bemyndigelse til at afgøre tidspunktet for uddelingens begyndelse bortfalder. Man må jo herefter gå ud fra, at loven kan træde i kraft, såsnart den er vedtaget.

Endelig foreslås det, som det også er nævnt, at loven skal optages til revision om 2 år, en efter min mening meget rimelig bestemmelse, i betragtning af at det drejer sig om et nyt lovgivningsområde, hvor erfaringer skal indhøstes, og navnlig i betragtning af at der råder megen usikkerhed med hensyn til, hvordan det økonomiske grundlag for fonden vil udvikle sig i den kommende tid. Det vigtigste er imidlertid, at lovforslaget bliver vedtaget nu og kommer til at virke som lov. Skulle det så gå sådan, at den under forhandlingerne i det andet høje ting meget omtalte nedgang i tipspengenes provenu på grund af 5-øres beskatningen viser en varig tendens, kan der jo være håb om, at man ved revisionen af loven om to år kan finde andre udveje, så Ungdommens Uddannelsesfond fortsat kan bestå frem i tiden til gavn for de unge, der søger dygtiggørelse og uddannelse, og derigennem også til gavn for det samfund, der kommer til at nyde godt af deres virke.

Jeg vil til slut udtale min tilfredshed med, at statslån til Dansk Studiefond og muligheden for at give denne fond rentefri lån af Ungdommens Uddannelsesfonds kapital

også har været inddraget i forhandlingerne om det foreliggende lovforslag, og det samme gælder i ikke mindre grad tilskuddene til middagsbespisningen ved vore to universiteter.

Hvad angår det andet forslag, der er til behandling her, forslaget til lov om ændring af lov om tipning, kan jeg fatte mig i stor korthed.

Lovforslaget er jo en simpel følge af den ændrede § 2 i lovforslaget om Ungdommens Uddannelsesfond. Da tipsloven forudsætter, at det kun er renterne, der kan anvendes til de her omhandlede formål, kan man ikke tage op af kapitalen uden at ændre loven. Ændringen går kort udtrykt ud på, at man i stedet for „renter“ skriver „midler“, et ord, der jo omfatter både rente og kapital. Og at kapitalen ikke spises op aldeles omgående, sikrer det andet lovforslag, i hvilket det årlige rådighedsbeløb fastsættes til ialt 1½ mill. kr.

Med disse bemærkninger kan jeg på den socialdemokratiske gruppes vegne anbefale begge lovforslag til hurtig behandling og gennemførelse her i tinget.

Esther Malling Pedersen: Et gammelt ord siger, at intet er så galt, det er dog godt for noget. Det kan meget passende anvendes i forbindelse med det ene af de forslag, vi her behandler, lovforslaget om studiefonden. Jeg hørte til dem, der var imod tipsloven, da den blev fremsat, men jeg indrømmer, at den har været god for noget, da den har muliggjort oprettelsen af den studiefond, hvis forvaltning og virksomhed vi skal behandle ved de nu af den højtærede minister forelagte lovforslag.

Det har længe været klart, at der trænges til hjælp for dansk ungdom i de år, de unges uddannelse finder sted. Denne trang har mange årsager. Den økonomiske udligning, som vor skattelovgivning er udtryk for, har f. eks. medført, at stadig færre hjem er i stand til selv at bære byrden ved de unges uddannelse. Dertil kommer kronens forringede købeevne, der medfører, at de legater, der hidtil har været forhånden, rækker kortere end tidligere. Og endelig er der den omstændighed, at selve det at få en uddannelse i vore dage ligger i et helt andet plan, det har ligesom fået meget større dimensioner end tidligere. I det, vi kalder gamle dage, var det forbeholdt unge fra velstillede hjem at få en virkelig uddannelse, og desuden de unge, der blev opdaget af degnen og læste latin hos præsten og blev „holdt frem“, som det hed dengang, af en eller flere velyndere, men